De strippenkaart

Vijf keer in gesprek met een cliënt in de wijk

Veel mensen kennen 'm nog wel: de strippenkaart waarmee je vroeger de bus nam. Een strip stond gelijk aan een rit van een bepaalde afstand.

Een steeds grotere groep cliënten van de GGz wordt thuis behandeld en begeleid. Geestelijke verzorging voor deze groep thuiswonende cliënten ligt financieel gevoelig in onze organisatie. Tegelijkertijd vallen de zorgen van thuiswonende cliënten juist vaak in het domein van de geestelijke verzorging: eenzaamheid, vraagstukken rond leven en dood, rouw en het (her)vinden van betekenis in het leven.

In enkele locaties van onze instelling starten we daarom met een proef waarin de strippenkaart een rol speelt. Op visitekaartjes zijn vijf strippen gedrukt, met daarboven de tekst: vijf gesprekken met de geestelijk verzorger. Aan de keerzijde van het kaartje staan de bereikbaarheidsgegevens van de geestelijk verzorger van de locatie. Zorgverleners van onze instelling die cliënten bezoeken krijgen (opnieuw) bijscholing over 'eerste hulp bij levensvragen' en over signalen die erop kunnen wijzen dat men de geestelijk verzorger zou kunnen inschakelen. Als dat het geval is, kunnen zij de cliënt een strippenkaart geven met vijf strippen. Elke strip staat gelijk aan een gesprek met de geestelijk verzorger. Met behulp van de gegevens aan de keerzijde kan de cliënt zelf contact opnemen.

De strippenkaart roept herkenning op. Onmiddellijk begrijpen zorgverlener en zorgvrager hoe dit werkt. De eerste signalen zijn dat een cliënt daardoor gemakkelijker contact opneemt. De teammanager vindt het een sympathiek idee omdat er een begrenzing zichtbaar is. Of vijf gesprekken uiteindelijk het best passende aantal is, zal nog moeten blijken, maar er is welwillendheid voor het plan. Zelf ervaren we de strippenkaart als een wat speelse, vrolijke toets aan ons vak, dat immers vaak over serieuze zaken gaat. Voor de zorgverleners is het gemakkelijk om een kaartje weg te geven, in de wetenschap dat alle contactgegevens erop staan.

Kortom: de eerste geluiden zijn positief. Het brengt ons dichterbij cliënten in de wijk. En dat willen we graag, omdat we uit ervaring weten dat we van betekenis kunnen zijn. Ofschoon er welwillendheid is voor onze poging meer te betekenen voor de cliënt in de wijk, zijn we nog niet af van het probleem van financiering. Tegelijkertijd is de GGz nog lang niet 'af' van de levensvragen waarmee cliënten een beroep blijven doen op zorg. Het is onze hoop dat geestelijk verzorgers met de strippenkaart juist daaraan tegemoet kunnen blijven komen. Wordt vervolgd.

Jacqueline Weeda, geestelijk verzorger bij GGz Rivierduinen.
Meer informatie: geestelijkverzorgers@rivierduinen.nl
(vervolg over een jaar in een praktijkartikel)